

Arrest

nr. 97 020 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 26 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1997.

De verzoekende partij dient op 22 juli 2010 een asielaanvraag in.

Op 2 september 2010 wijst de Dienst Voogdij mevr. M.D.C.P.M. aan als voogd voor de verzoekende partij.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 8 december 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, beslissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 15 maart 2012 bevestigd wordt.

Op 25 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 22 oktober 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw M.P. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten A.A.A.(...)

geboren te Baghlan op (...), van nationaliteit Afghanistan (te zijn),

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE .MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten geput worden.

Betrokkene zou aangekomen zijn in België op 20/07/2010. Hij diende een asielaanvraag in op 22/07/2010. Deze asielaanvraag werd negatief beslist Het CGVS op 08/12/2011 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met haar arrest op 15/03/2012 hebben de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan betrokkene. Men twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en aan zijn afkomst uit de provincie Baghlan. Aan de voogd van betrokkene werd een bijlage 38 betekend.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 12/09/2011 en de artikelen 110 sexes tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 07/11/2011. (de omzendbrief van 15/09/2005 naar waar de voogd per vergissing verwijst in haar aanvraag werd opgegeven per omzendbrief van 14/11/2011) De voogd dient op 25/09/2012 haar aanvraag in. Conform artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor dat plaatsend op 09/10/2012.

Tijdens het gehoor op 09/10/2012 met Bureau MINTEH wordt door betrokkene hetzelfde verhaal verteld zoals bij zijn asielaanvraag: verwijzende naar de problemen die hij had in Afghanistan met enerzijds de Taliban en anderzijds de Amerikanen. Betrokkene voegt verder nog toe dat hij hier naar school kan gaan en in Afghanistan geen onderwijs had. Hij doet het goed op school en doet zijn best in dit land. Hij stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan want daar heeft hij niemand meer. Hij begrijpt de beslissing van het CGVS en de RW niet.

De voogd voegt bij haar aanvraag/tijdens het gehoor een kopie van een taskara toe en een inschrijvingsbewijs in school. Verder voegt zij nog toe dat betrokkene recht heeft op school en medische zorg. Betrokkene heeft nood aan psychologische begeleiding en lijdt aan PTSD.

Overwegende dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Er worden hieromtrent geen nieuwe elementen aangebracht.

Overwegende dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 verder berust op verklaringen en er geen enkel objectief element is dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene legt geen bewijskrachtige documenten voor die een begin vormen van bewijs voor zijn verklaringen en/of op een omstandige en ernstige wijze staven dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België is. Het feit dat betrokkene nu een kopie van een taskara voorlegt (het origineel document is hij verloren, een taskara die door zijn oom werd opgestuurd), vormt geen objectief noch ernstig bewijs van zijn verklaringen, noch van zijn identiteit en/of afkomst. Hoewel het document volgens de voogd van betrokkene authentiek werd bevonden na controle door de Dienst Voogdij, betreft dit een document op aanvraag en werd de inhoud ervan niet gecontroleerd op waarachtigheid.

Er worden geen overlijdensaktes voorgelegd noch van zijn vader, noch van zijn broer, noch van zijn moeder. Overigens dat zijn moeder overleden is, heeft hij vernomen via zijn oom. Dit betreffen verklaringen, tot nog toe niet bewezen door objectieve en bewijskrachtige documenten.

Daarnaast kan vastgesteld worden dat er ook nu onregelmatigheden opduiken in de verklaringen van betrokkene, oa. wat het adres betreft waar betrokkene altijd heeft gewoond (dit is niet hetzelfde als het adres opgegeven bij de asielaanvraag). Daarnaast zijn sommige verklaringen op zijn minst heel vaag en onduidelijk te noemen, zoals waar betrokkene de oorzaak aangeeft van het overlijden van zijn ouders en broer. De geloofwaardigheid hiervan roept ernstige twijfels op.

Dat de voogd opnieuw argumenteert dat betrokkene niet in staat is een verhaal chronologisch te vertellen mede door de posttraumatische stress waaraan betrokkene zou lijden, vormt geen afdoende argument en werd ook door de RW niet in overweging genomen. Dat betrokkene volgens zijn voogd bovendien nood heeft aan medische verzorging en om die reden gemachtigd dient te worden tot een verblijf in België; hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

Conform artikel 61/14 van de Wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Betrokkene stelt sinds het overlijden van zijn vader en tot aan zijn vertrek (nog samen met zijn moeder) in het gezin van zijn oom (langs vaderskant) verbleven te hebben en dat deze laatste voor hem en zijn zus gezorgd heeft. Niets stelt op dit ogenblik, dat betrokkene niet opnieuw zou terecht kunnen bij zijn oom en door hem worden opgevangen, zoals dit in het verleden steeds gebeurde. Bovendien verblijft de kleine zus van betrokkene naar eigen zeggen nog steeds bij deze oom. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen teneinde de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Deze opsporingen tonen niet aan dat betrokkene niet meer terecht zou kunnen bij zijn oom en door hem worden opgevangen, zoals dit in het verleden gebeurde, en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België.

Dat er bovendien geen contact meer zou zijn of mogelijk zijn met zijn oom; betrokkene stelt dat hij het telefoonnummer heeft weggegooid; en dat zo alle banden met zijn familie en het land van herkomst afgesneden worden, is op zijn minst twijfelachtig en roept ernstige vragen op. Zeker rekening houdend met de jonge leeftijd van betrokkene en het feit dat hij als alleenstaande minderjarige ergens in een ver Europees land verblijft; kan men redelijkerwijze verwachten dat de mogelijkheid om in contact te treden met zijn oom (en dus ook met zijn kleine zus) voor hem van essentieel belang is.

Dat betrokkene hier naar school gaat, goed zijn. best doet en dat hij in Afghanistan geen onderwijs had, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf en betekent niet dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 daarom noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België.

Rekening houden met zijn jonge leeftijd, het hoger belang van betrokkene en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier; met de verklaringen van betrokkene, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook als duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn oom en zijn zus voorop."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het benaerstigingsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel" en de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

"M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De voogd van verzoekende partij heeft bij aanvraag van 25.09.2012 een beroep gedaan op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 91/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Door aan de voogd een bevel tot terugbrenging binnen de dertig dagen van de minderjarige : een bijlage 38 te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoekende partij vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen en getuigt deze niet van goed bestuur.

De Staatssecretaris houdt geen rekening met de argumenten van de voogd in de aanvraag dd. 25.09.2012.

D Staatssecretaris baseert haar beslissing op de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Wet van 15.12.1980 (hieronder weergegeven) :

Hoofdstuk VII. - [* Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen]1 (l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art 61/14. [

1 Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) : een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, " Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen " van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.]

(i)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/15. [* Voor zover geen procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf indienen bij de minister of zijn gemachtigde.

De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten.]1

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/16. [De minister of zijn gemachtigde horen de NBMV die vergezeld is van zijn voogd. De nadere regels van het verhoor worden door de Koning bepaald.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/17. [! Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/18. ¶ Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.
Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art 61/19. f1 § 1. Indien de duurzame oplossing niet kon worden bepaald bezorgt de voogd, één maand vóór de vervalddag van de geldigheidsduur van het verblijfsdocument, aan de minister of diens gemachtigde systematisch alle bewijskrachtige gegevens en documenten die betrekking hebben op het voorstel voor een duurzame oplossing, dat wordt ingediend op basis van artikel 11, § 1, van titel XIII, Hoofdstuk VI, " Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen " van de programmawet van 24 december 2002.

De bewijskrachtige gegevens en documenten die moeten worden overgelegd zijn :

1° het voorstel voor een duurzame oplossing;

2° de gezinssituatie van de NBMV;

3° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;

4° het bewijs van regelmatig schoolbezoek.

§ 2. In functie van de bewijskrachtige elementen en documenten die aan hem worden overgezonden kan

de minister of diens gemachtigde beslissen om over te gaan tot een nieuw verhoor van de NBMV, die door zijn voogd begeleid wordt.

Indien de duurzame oplossing nog steeds niet kan worden bepaald geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om het verblijfsdocument dat aan de NBMV werd afgegeven te verlengen met zes maanden.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/20. [] Indien de voorziene duurzame oplossing het verblijf in België is, geeft de minister of zijn gemachtigde, na overlegging van het nationaal paspoort van de NBMV, een machtiging tot verblijf met een duur van een jaar af.

Indien de voogd het nationaal paspoort van de NBMV niet kan overleggen bezorgt hij de documenten die de stappen aantonen die ondernomen werden om de identiteit van de NBMV aan te tonen schriftelijk aan de minister of diens gemachtigde. De Koning kan de nadere regels bepalen waaraan deze documenten moeten voldoen.

De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van een verblijfstitel worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 12 uitgevoerd.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/21. Een maand vóór de vervalddag van de machtiging tot tijdelijk verblijf die aan de NBMV werd toegekend bezorgt de voogd de bewijskrachtige elementen die betrekking hebben op zijn levensproject in België schriftelijk aan de minister of diens gemachtigde.

De bewijskrachtige elementen die betrekking hebben op het levensproject zijn :

1° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;

2° de gezinssituatie van de NBMV;

3° het bewijs van regelmatig schoolbezoek.

4° het bewijs van de kennis van één van de drie landstalen.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/22. Indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat valse of misleidende informatie werd meegedeeld of dat valse of vervalste documenten werden bezorgd met betrekking tot de in artikel 61/21 vermelde elementen of dat er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt, om voor een minderjarige door te gaan wordt, met toepassing van artikel 13, § 3, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, indien blijkt dat het om een vreemdeling gaat die 18 jaar of ouder is. Indien de minister of zijn gemachtigde verneemt dat valse of misleidende informatie werd meegedeeld of dat valse of vervalste documenten werden bezorgd of dat er fraude werd gepleegd of andere onwettige elementen werden gebruikt, om elementen te bewijzen waarnaar verwezen wordt in artikel 61/21, tweede lid, 1° en 2°, kan de minister of diens gemachtigde de duurzame oplossing wijzigen overeenkomstig artikel 61/18.

Te dien einde houdt de minister of diens gemachtigde rekening met het feit of het de voogd was of de NBMV die een beroep heeft gedaan op de valse informatie of de vervalste documenten, in functie van zijn onderscheidingsvermogen, en dit om de minderjarige niet te benadelen.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/23. Na afloop van een periode van drie jaar, vanaf de toekenning van de machtiging tot tijdelijk verblijf waarin artikel 61/20 voorziet, geeft de minister of diens gemachtigde een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur aan de NBMV. Indien de minister beslist de machtiging niet toe te kennen, dient deze zijn beslissing met redenen te omkleden.]

(l)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/24. Alvorens hij achttien jaar oud wordt, wanneer hij een machtiging tot tijdelijk verblijf heeft verkregen, wordt de NBMV door de minister of diens gemachtigde op de hoogte gebracht van de voorwaarden die moeten worden vervuld om een nieuwe machtiging tot verblijf te verkrijgen.]]

(I)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art. 61/25. De bepalingen in dit hoofdstuk zijn niet van toepassing indien blijkt dat de NBMV handelingen heeft gepleegd die bedoeld worden in het artikel 3, eerste lid, 7°.]

(I)<Ingevoegd bij W 2011-09-12/36, art. 2, 059; Inwerkingtreding : 08-12-2011>

Art.3, eerste lid, 7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

In acht genomen de door de voogd en de minderjarige aangevoerde argumenten, is de beslissing van de Staatssecretaris - bevel tot terugbrenging - bijlage 38 - niet redelijk, noch zorgvuldig en niet in overeenstemming met de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat de duurzame oplossing voor de minderjarige zich in België bevindt en niet in Afghanistan.

Verzoeker geeft aan dat hij geen familiaal netwerk meer heeft in Afghanistan. Aldus kan hij niet overleven aldaar.

Verzoeker verwijst naar arrest nr 91 265 van 9.11.2012 - RVV.

In geval van afwezigheid van familiaal netwerk betekent de terugkeer naar Afghanistan voor een minderjarige een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er is geen reden om te twijfelen aan de authenticiteit van deze verklaring.

Aldus dient deze verklaring haar bewijswaarde te behouden.

Er is geen enkele garantie dat een andere volwassene de zorg voor de minderjarige zal opnemen.

De oom biedt geen enkele garantie voor opvang.

Het is zeer twijfelachtig of de Afgaanse overheidsinstanties dan wel NGO's de zorg voor de minderjarige kunnen opnemen.

De Staatssecretaris heeft geen enkel onderzoek gedaan ter plaatse naar de opvangcapaciteit van de oom.

De Staatssecretaris baseert haar beslissing op een veronderstelling, niet op concrete elementen.

Deze motivering is niet redelijk, noch zorgvuldig en schendt de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat betrokkene hier wil studeren geeft volgens de Staatssecretaris hem niet automatisch recht op verblijf en betekent geenszins dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 daarom noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België.

Verzoekende partij wil inderdaad haar studies in België verderzetten en voltooiën. Dit is een legitieme vraag en dit is in het belang van de minderjarige. In geval van het behalen van een diploma staat de verzoekende partij sterker op de arbeidsmarkt en geeft zij blijk van verworven competenties, zowel in geval van verblijf in België als in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

De duurzame oplossing bestaat er dan ook - in het belang van de minderjarige - in dat deze zijn of haar studies in België kan verderzetten.

In het bijzonder schendt de Staatssecretaris artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet aangezien er geen individueel onderzoek is gebeurd in het land van herkomst naar een eventueel familiaal netwerk en de opvangcapaciteit van dit netwerk geen beslissing op basis van het geheel van de elementen heeft plaatsgevonden in het dossier van verzoekende partij.

De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd, (schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)

In afwachting van de vernietiging van de bestreden beslissing van de Minister,

vordert verzoekende partij, bij onderhavige afzonderlijke akte

dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou worden geschorst.

Dat de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen nadeel kan berokkenen.

Verzoekende partij riskeert om terug gestuurd te worden naar een land waar zij praktisch geen banden meer mee heeft..

Het centrum van haar belangen bevindt zich in België.

Het onderwijs, dat verzoekende partij in België volgt, wordt onderbroken hetgeen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel daarstelt.

Verzoekende partij herhaalt hetgeen zij hierboven heeft gesteld.

Verzoekende partij wil inderdaad haar studies in België verderzetten en voltooiën. Dit is een legitieme vraag en dit is in het belang van de minderjarige. In geval van het behalen van een diploma staat de verzoekende partij sterker op de arbeidsmarkt en geeft zij blijk van verworven competenties, zowel in geval van verblijf in België als in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

De duurzame oplossing bestaat er dan ook - in het belang van de minderjarige - in dat deze zijn of haar studies in België kan verderzetten.

Verzoeker verwijst naar arrest nr 91 265 van 9.11.2012 - RVV.

In geval van afwezigheid van familiaal netwerk betekent de terugkeer naar Afghanistan voor een minderjarige een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel daartelt.

Aldus dient de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden geschorst."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verwerende partij meent uit verzoekers betoog te kunnen afleiden dat hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing niet in overeenstemming met de artikelen 61/14 en 61/25 zou zijn genomen. Hij stelt dat de beslissing van Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 8 december 2011 niet op zorgvuldige wijze werd genomen, zodat de thans bestreden beslissing evenmin zorgvuldig zou zijn.

Hij stelt dat de duurzame oplossing voor hem in België en niet in Afghanistan ligt.

Dit omdat hij geen familiaal netwerk meer zou hebben in Afghanistan en hij in België kan studeren.

Hij meent dat de staatssecretaris onderzoek had moeten voeren naar het bestaan van een familiaal netwerk en de opvangmogelijkheden in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende motieven op grond waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen in de thans bestreden beslissing worden vermeld.

Er wordt verwezen naar de relevante wetsbepaling, met name artikel 61/14 van de wet van 15 december 1980 en naar de feitelijke motieven.

Aan verzoeker wordt meegedeeld: "Rekening houdend met zijn jonge leeftijd, het hoger belang van betrokkene en op basis van een grondige analyse van alle elementen van het dossier, met de verklaringen van betrokkene stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat ook als duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn oom en zus."

Zodanig is de onderstaande rechtspraak mutatis mutandis van toepassing :

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft ; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt ; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht/" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker kritiek levert op de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient te worden opgemerkt dat die beslissing niet het voorwerp van de huidige vordering uitmaakt, zodat die kritiek niet dienstig is.

Bovendien negeert verzoeker op die manier het arrest de Raad d.d. 15 maart nr. 77.340, waarbij de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd bevestigd en die reeds in gezag van gewijsde is getreden.

Verzoeker kan niet dienstig aanvoeren dat hij geen familiaal netwerk zou hebben in zijn land van herkomst, gezien hij zelf verklaarde dat zijn jongere zus in Afghanistan woont en er door zijn oom wordt opgevangen.

In de thans bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen geen contact meer op te kunnen nemen met die oom.

Verzoeker weerlegt dit argument niet. Hij beperkt zich tot de algemene verklaring dat hij geen familiaal netwerk meer zou hebben.

Tevens blijkt uit de thans bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met het element dat verzoeker in België school loopt en met zijn verklaring dat hij geen onderwijs heeft genoten in zijn land van herkomst.

Hij oordeelde echter dat rekening houdende met zijn jonge leeftijd, de duurzame oplossing bestaat in de hereniging met zijn zus en zijn oom.

Bovendien legt hij geen overlijdensaktes voor. In het licht van zijn verklaringen wordt geen geloof gehecht aan zijn verklaringen dat zijn ouders overleden zouden zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde terecht dat het element dat verzoeker in België naar school gaat en geen onderwijs heeft genoten in zijn land van herkomst niet automatisch recht op verblijf geeft conform artikel 61/14 van de wet van 15 december 1980.

Het loutere gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met de afweging die wordt gemaakt, laat op zich niet toe te besluiten dat de thans bestreden beslissing op onwettige wijze zou zijn genomen.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RVV 2 9 maart 2012, nr. 78 303)

Verzoeker voert geen elementen aan waaruit zou blijken dat verwerende partij op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de thans bestreden beslissing is gekomen.

Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Uit de lezing van de thans bestreden beslissing blijkt immers de aard en de nauwkeurigheid van het gevoerde onderzoek. Daarbij werd gesteund op de bevindingen van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de eerdere asielaanvraag, evenals op zijn verklaringen tijdens het afzonderlijk interview naar aanleiding van het onderzoek naar de duurzame oplossing voor de niet-begeleide minderjarige.

Verzoekers punt van kritiek is dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben gevoerd naar de mogelijkheden van opvang in zijn land van herkomst. Overeenkomstig artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002 dient de voogd alle passende maatregelen te treffen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige.

Verzoekers kritiek dat op dit punt niet worden weerhouden.

Hij toont derhalve niet aan dat verwerende partij zich niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002), zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet is aangetoond.

Het middel is niet ernstig."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging wordt uitgereikt nu zij niet in het bezit is van een paspoort of een visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert in haar middel de schending aan van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen, die samen het hoofdstuk VII "Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de vreemdelingenwet vormen, luiden als volgt:

“ART. 61/14

Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV): een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
  - hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
  - hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;*
- 3° voogd: wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.*

ART. 61/15

Voor zover geen procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf indienen bij de minister of zijn gemachtigde.

De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten.

ART. 61/16

De minister of zijn gemachtigde horen de NBMV die vergezeld is van zijn voogd.

De nadere regels van het verhoor worden door de Koning bepaald.

ART. 61/17

Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.

ART. 61/18

Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.

ART. 61/19

§ 1

Indien de duurzame oplossing niet kon worden bepaald bezorgt de voogd, één maand vóór de vervalddag van de geldigheidsduur van het verblijfsdocument, aan de minister of diens gemachtigde systematisch alle bewijskrachtige gegevens en documenten die betrekking hebben op het voorstel voor een duurzame oplossing, dat wordt ingediend op basis van artikel 11, § 1, van titel XIII, Hoofdstuk VI, “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002.

De bewijskrachtige gegevens en documenten die moeten worden overgelegd zijn:

- 1° het voorstel voor een duurzame oplossing;*
- 2° de gezinssituatie van de NBMV;*
- 3° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;*
- 4° het bewijs van regelmatig schoolbezoek.*

§ 2

In functie van de bewijskrachtige elementen en documenten die aan hem worden overgezonden kan de minister of diens gemachtigde beslissen om over te gaan tot een nieuw verhoor van de NBMV, die door zijn voogd begeleid wordt.

Indien de duurzame oplossing nog steeds niet kan worden bepaald geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om het verblijfsdocument dat aan de NBMV werd afgegeven te verlengen met zes maanden.

ART. 61/20

Indien de voorziene duurzame oplossing het verblijf in België is, geeft de minister of zijn gemachtigde, na overlegging van het nationaal paspoort van de NBMV, een machtiging tot verblijf met een duur van een jaar af.

Indien de voogd het nationaal paspoort van de NBMV niet kan overleggen bezorgt hij de documenten die de stappen aantonen die ondernomen werden om de identiteit van de NBMV aan te tonen schriftelijk aan de minister of diens gemachtigde. De Koning kan de nadere regels bepalen waaraan deze documenten moeten voldoen.

De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van een verblijfstitel worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 12 uitgevoerd.

ART. 61/21

Een maand vóór de vervalddag van de machtiging tot tijdelijk verblijf die aan de NBMV werd toegekend bezorgt de voogd de bewijskrachtige elementen die betrekking hebben op zijn levensproject in België schriftelijk aan de minister of diens gemachtigde.

De bewijskrachtige elementen die betrekking hebben op het levensproject zijn:

- 1° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;*
- 2° de gezinssituatie van de NBMV;*
- 3° het bewijs van regelmatig schoolbezoek;*
- 4° het bewijs van de kennis van één van de drie landstalen.*

ART. 61/22

Indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat valse of misleidende informatie werd meegedeeld of dat valse of vervalste documenten werden bezorgd met betrekking tot de in artikel 61/21 vermelde elementen of dat er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt, om voor een minderjarige door te gaan wordt, met toepassing van artikel 13, § 3, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, indien blijkt dat het om een vreemdeling gaat die 18 jaar of ouder is.

Indien de minister of zijn gemachtigde verneemt dat valse of misleidende informatie werd meegedeeld of dat valse of vervalste documenten werden bezorgd of dat er fraude werd gepleegd of andere onwettige elementen werden gebruikt, om elementen te bewijzen waarnaar verwezen wordt in artikel 61/21, tweede lid, 1° en 2°, kan de minister of diens gemachtigde de duurzame oplossing wijzigen overeenkomstig artikel 61/18.

Te dien einde houdt de minister of diens gemachtigde rekening met het feit of het de voogd was of de NBMV die een beroep heeft gedaan op de valse informatie of de vervalste documenten, in functie van zijn onderscheidingsvermogen, en dit om de minderjarige niet te benadelen.

ART. 61/23

Na afloop van een periode van drie jaar, vanaf de toekenning van de machtiging tot tijdelijk verblijf waarin artikel 61/20 voorziet, geeft de minister of diens gemachtigde een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur aan de NBMV. Indien de minister beslist de machtiging niet toe te kennen, dient deze zijn beslissing met redenen te omkleden.

ART. 61/24

Alvorens hij achttien jaar oud wordt, wanneer hij een machtiging tot tijdelijk verblijf heeft verkregen, wordt de NBMV door de minister of diens gemachtigde op de hoogte gebracht van de voorwaarden die moeten worden vervuld om een nieuwe machtiging tot verblijf te verkrijgen.

ART. 61/25

De bepalingen in dit hoofdstuk zijn niet van toepassing indien blijkt dat de NBMV handelingen heeft gepleegd die bedoeld worden in het artikel 3, eerste lid, 7°.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat er geen individueel onderzoek is gebeurd in het land van herkomst naar een eventueel familiaal netwerk en de opvangcapaciteit van dit netwerk, zodat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op het geheel van de elementen van haar dossier. Zij stelt dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in Afghanistan. De Raad wijst er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de opvangmogelijkheden in het land van herkomst stelt dat er geen overlijdensaktes worden voorgelegd van de vader, de moeder of de broer van de verzoekende partij, zodat haar stelling dat deze zouden overleden zijn enkel blijkt uit loutere verklaringen en niet bewezen wordt door objectieve en bewijskrachtige documenten, dat er onregelmatigheden opduiken in de verklaringen omtrent het adres waar zij heeft gewoond en dat *“Conform artikel 61/14 van de Wet van 15/12/1980 [...] de duurzame oplossing [kan] bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Betrokkene stelt sinds het overlijden van zijn vader en tot aan zijn vertrek (nog samen met zijn moeder) in het gezin van zijn oom (langs vaderskant) verbleven te hebben en dat deze laatste voor hem en zijn zus gezorgd heeft. Niets stelt op dit ogenblik, dat betrokkene niet opnieuw zou terecht kunnen bij zijn oom en door hem worden opgevangen, zoals dit in het verleden steeds gebeurde. Bovendien verblijft de kleine zus van betrokkene naar eigen zeggen nog steeds bij deze oom. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen teneinde de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Deze opsporingen tonen niet aan dat betrokkene niet meer terecht zou kunnen bij zijn oom en door hem worden opgevangen, zoals dit in het verleden gebeurde, en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België. Dat er bovendien geen contact meer zou zijn of mogelijk zijn met zijn oom; betrokkene stelt dat hij het telefoonnummer heeft weggegooid; en dat zo alle banden met zijn familie en het land van herkomst afgesneden worden, is op zijn minst twijfelachtig en roept ernstige vragen op. Zeker rekening houdend met de jonge leeftijd van betrokkene en het feit dat hij als alleenstaande minderjarige ergens in een ver Europees land verblijft; kan men redelijkerwijze verwachten dat de mogelijkheid om in contact te treden met zijn oom (en dus ook met zijn kleine zus) voor hem van essentieel belang is.”*

Uit het gehoorverslag van 9 oktober 2012 van het bureau MINTEH van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat haar beide ouders en oudere broer in Afghanistan overleden zijn, dat haar vijfjarige zus bij hun oom woont, dat zij nog contact heeft gehad met haar oom maar ondertussen het telefoonnummer heeft weggegooid, dat de oom voor hen zorgde na het overlijden van hun vader en dat de oom de reis naar België heeft geregeld en betaald.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verzoekende partij zich beperkt tot de algemene verklaring dat zij geen familiaal netwerk heeft in Afghanistan terwijl zij zelf verklaart dat haar jongere zus en oom er wonen en de oom voor hen zorgde, en dat zij aldus de argumenten uit de bestreden beslissing niet weerlegt. In casu stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk kennis nam van alle elementen van het dossier, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert. De verwerende partij wijst er op dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds onderzocht en verworpen werden in het kader van haar asielpprocedure en dat hieromtrent geen nieuwe elementen werden aangebracht, dat er geen bewijskrachtige documenten worden voorgelegd die een begin van bewijs vormen voor haar verklaringen, dat er bovendien onregelmatigheden opduiken in haar verklaringen, dat niets er op wijst of belet dat zij niet opnieuw terecht zou kunnen bij haar oom om daar te worden opgevangen zoals in het verleden gebeurde, dat haar jongere zus volgens haar verklaringen daar bovendien nog steeds verblijft en dat het feit dat zij hier naar school gaat en in Afghanistan geen onderwijs had haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit de voorgaande gegevens af te leiden dat niet is aangetoond dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België en dat, rekening houdend met de jonge leeftijd van de verzoekende partij, haar hoger belang en op basis van een grondige analyse van alle elementen van het dossier als duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst, alwaar verzoekende partij herenigd kan worden met haar oom en zus, vooropgesteld kan worden.

Waar zij stelt dat het zeer twijfelachtig is of de Afghaanse overheidsinstanties of NGO's de zorg voor de verzoekende partij kunnen opnemen, is dit een loutere bewering.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 91 265 van 9 november 2012 van de Raad, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing in het aangehaalde arrest een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de asielaanvraag betreft. De verzoekende partij toont geenszins het verband met huidige bestreden beslissing aan, die een bevel tot terugbrenging betreft, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van enkele beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift wat zij bedoelt met het voor de Raad ongekende "*benaarstigingsbeginsel*" en de door haar aangevoerde schending ervan, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN